

FUNICULÌ FUNICULÀ

Van een verdwenen kabelbaan op de Vesuvius tot de blijvende hoop van Pasen

Wij kennen de Vesuvius vooral van de verwoesting van Pompeï en Herculaneum in 79 na Christus, toen de vulkaan deze twee steden onder tonnen as en puimsteen bedolf.

Minder bekend is dat toeristen rond 1900 met een kabelbaan comfortabel naar de top konden reizen om in hun zondagse pak de krater te bezoeken. En nog minder bekend is dat in die periode een lied over de Vesuvius en zijn kabelbaan is geschreven – een lied dat bijna iedereen onder ons spontaan kan meezingen. Maar waarvan velen niet weten dat het over deze iconische berg en zijn kabelbaan gaat.

Stel je Napels voor aan het eind van de 19de eeuw. De stad bruist, de technologie is in volle ontwikkeling: stoom, elektriciteit, treinen, fabrieken. De wereld verandert snel. Maar niet de Vesuvius. De slapende reus aan de Golf van Napels is onbeweeglijk. Maar nooit helemaal stil. De berg ademt, zucht, rookt en beeft.

Reizigers kwamen van heinde en verre om zijn mysterieuze silhouet te zien. 'Il Vesuvio' was een trekpleister, maar ook een waarschuwing. Een wonder van de natuur, maar gevaarlijk. Enkele kilometers verderop lagen al bijna 2000 jaar twee steden onder zijn as. Vergeet nooit wat hier kan gebeuren.

Aangedreven door het boemende toerisme, begon men in 1878 met de bouw van een kabelspoor op de flanken van de 1.281 meter hoge berg. Twee wagonnetjes die met een kabel op een helling over rails werden voortgetrokken brachten welgestelde toeristen in 12 minuten naar de top. Op 6 juni 1880 maakte de kabelbaan haar eerste rit. En speciaal voor de inhuldiging componeerde Luigi Denza een lied: Funiculì Funiculà

("funicolare" = Italiaans voor kabelbaan).

Dit vrolijke deuntje, geschreven in het Napolitaanse dialect, groeide snel uit tot een wereldhit – getuige Helmut Lotti goes classic – Jubilee edition. Het werd zelfs zó populair dat veel mensen dachten dat het een oud Napolitaans volkslied was.

Verdwenen

De kabelbaan waarvoor het

lied geschreven werd bestaat vandaag niet meer.

Il Vesuvio heeft tweemaal geantwoord: eerst met een uitbarsting in 1906, die het spoor zwaar beschadigde. Maar de baan ging opnieuw open in 1912.

Tot in 1944 een nieuwe uitbarsting het lot van de kabelbaan definitief bezegelde.

Het lied is gebleven, het spoor verdween. De oude funicolare

bestaat tegenwoordig alleen nog op foto's en archief-beelden. Aan de bovenrand van de krater zijn er nog moeilijk herkenbare restanten van het oude bovenstation te zien. Aan de voet van de berg, in de gemeente Ercolano, bevinden zich nog muurfragmenten en omtrekken van funderingen.

*“Maar telkens weer blijkt er een grens te zijn die niet wijkt: **de dood.**”*

Wat zich op de flanken van de Vesuvius heeft afgespeeld nodigt uit om over ons leven na te denken. De mens geloofde in die tijd dat technologie machtiger was dan de natuur.

En dat gelooft hij nog altijd. Hij richt zich op, kijkt omhoog en zet alles op alles om hoger te komen. To boldly go where no man has gone before. Ambitie is de motor: ze duwt ons de berg op, de steigers in, het onbekende tegemoet. Maar telkens weer blijkt er een

*“De mens geloofde dat technologie machtiger was dan de natuur. **De Vesuvius antwoordde.**”*

grens te zijn die niet wijkt: de dood. Een leven dat met enorme inspanning wordt opgebouwd, kan in één moment worden teruggenomen. En zoals Sisyfus blijven we toch duwen. In die herhaling schuilt iets groots en tegelijk iets tragisch. De ambitie geeft richting en vaart, maar draagt ook de kiem van teleurstelling in zich. Want als ambitie idealistisch is, wordt ze blind. Dan wordt een kabelbaan

een tobogan die naar beneden dondert, sneller dan voorzien, steiler dan gedacht.

Onsterfelijk
Wetenschappers onderzoeken wereldwijd medicijnen die het verouderingsproces zouden kunnen vertragen en de

gezondheid op latere leeftijd verbeteren. Met de regelmaat van een klok lezen we berichten over middelen zoals Sirolimus (ook bekend als Rapamycin), Metformine en NAD⁺-boosters. Vaak op basis van dierstudies of vroege klinische onderzoeken. Hoewel de berichten soms spreken over “onsterfelijkheid” of sterke levensverlenging, is er nog geen bewijs dat deze behandelingen daadwerkelijk de menselijke levensduur drastisch kunnen verlengen. Toch bestaat zo'n

“behandeling”. En ze is niet experimenteel, niet duur, gegarandeerd effectief en verrassend dichtbij. Christenen geloven dat Jezus is opgestaan uit de dood. Zijn opstanding is het middel waardoor mensen eeuwig leven kunnen ontvangen. Jezus heeft de grens die van geen wijken wil weten, overschreden en definitief verlegd.

Die paasboodschap zette binnen de kortste keren de wereld op zijn kop. De boodschap werd zelfs zo populair dat velen vandaag denken dat het om een oud volksgeloof gaat.

Maar de opstanding was letterlijk, lichamelijk, levensecht. Ongezien en onverwacht, maar echt. Pasen wekte aanvankelijk ongeloof, ontzetting en verwarring, maar mondde uit in vreugde en aanbidding. Wie in Hem gelooft, heeft eeuwig leven. Dan mag je tijdens je leven plaatsnemen in de funicolare en word je met al je zorgen en lasten zachtjes omhooggetrokken tot de plaats waar Jezus ons is voorgegaan: de hemel.

En ter gelegenheid van die gebeurtenis worden voortdurend nieuwe liederen gecomponeerd: vrolijke en uitbundige liederen van overwinning.

“Op die dag, in de hemel, wat een dag, wat een vreugde zal dat zijn. Dan zijn wij bij Jezus en klinkt het overwinningslied.”

Marc Van Den Bogaerde

Online lezen of delen